ARREST VAN HET HOF (TWEEDE KAMER)
VAN 30 JUNI 1971[1]

C. Almini
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 19-70

Samenvatting

Ambtenaren — Ontheffing van het ambt — Discretionaire bevoegdheid van de administratie — Omvang — Verdediging van de belangen van de betrokken ambtenaar (Statuut van de ambtenaren, art. 50)

Tegenover de vrijheid welke in artikel 29, lid 2, ten aanzien van benoemingen in de rangen A 1 en A 2 aan de instellingen is voorbehouden, is aan het tot aanstelling bevoegd gezag een ruime mate van discretionaire bevoegdheid ingeruimd ten aanzien van ontheffing en ontslag van ambtenaren in bedoelde rangen.
Het Statuut stelt geen beperking aan de redenen welke tot een ontheffing krachtens artikel 50 mogen leiden en die zowel kunnen zijn gelegen in de objectieve behoeften van de dienst als in de waardering van de individuele kwaliteiten der ambtenaren, aan bedoelde behoeften getoetst.

Aan de uitoefening van een zo ruim omschreven discretionaire bevoegdheid mag echter de eis worden verbonden, dat de ambtenaar te wiens aanzien zodanige maatregel wordt beoogd, tevoren in de gelegenheid wordt gesteld zich uit te spreken nopens de factoren welke bij de ontheffing de doorslag hebben gegeven.

In de zaak 19-70

C. ALMINI, voormalig ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg, ten deze vertegenwoordigd door M. Slusny en H. Rolin, advocaten bij het Hof van Beroep te Brussel, domicilie gekozen hebbende te zijner woonplaats te Luxemburg, 48, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur L. de la Fontaine, als gemachtigde, domicilie

1 — Procestaal: Frans.

gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur E. Reuter, 4, boulevard Royal,

verweerster,

waarin is verzocht:

— om nietigverklaring van drie besluiten, en wel twee besluiten van 23 juli 1969 en een besluit van 11 februari 1970, waarin de Commissie onderscheidenlijk is overgegaan tot voorlopige benoemingen op het directoraat van het Bureau voor officiële publikaties der Gemeenschappen, de heer Almini als hoofdadviseur heeft overgeplaatst naar het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer en hem om redenen van dienstbelang van zijn ambt heeft ontheven,

— en voorts om schadevergoeding,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

samengesteld als volgt:

A. Trabucchi, Kamerpresident, P. Pescatore (rapporteur) en H. Kutscher, Rechters,

Advocaat-Generaal: A. Dutheillet de Lamothe
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten kunnen worden samengevat als volgt:
De heer C. Almini, die op 14 juni 1954 bij de Hoge Autoriteit van de EGKS in dienst is getreden, was aldaar achtereenvolgens werkzaam als assistent bij de afdeling Markt, hoofd van het bureau voor de vaststelling van de heffingen — afdeling Produktie —, plaatsvervangend kabinetschef bij een lid van de Hoge Autoriteit, plaatsvervangend kabinets-

chef en vervolgens kabinetschef bij de voorzitter van de Hoge Autoriteit, technisch adviseur van de voorzitter en directeur Personeelszaken op het Directoraat-generaal Administratie en Financiën.
In het kader van de herstructurering en rationalisatie der diensten na de fusie der executieven werd hij op 28 maart 1968 te werk gesteld als directeur Publikaties op het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer van de Commissie.
Ter uitvoering van het besluit van de vertegenwoordigers van de regeringen der Lid-Staten van 8 april 1965 betreffende de voorlopige vestiging van bepaalde instellingen en van bepaalde diensten der Gemeenschappen hebben het Parlement, de Raad, de Commissie, het Hof van Justitie en het Economisch en Sociaal Comité op 16 januari 1969 besloten tot vestiging van het Bureau voor officiële publikaties van de Europese Gemeenschappen (Publikatieblad 1969, nr. L 13, blz. 19).
Op 23 juli 1969 besloot de Commissie, na advies van het directiecomité van het bureau te hebben ingewonnen, met ingang van 15 september 1969 en tot 1 januari 1971 de adjunct-directeur-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer van de Commissie te Luxemburg, de heer Reichling, voorlopig met de leiding van het bureau te belasten en aan hem toe te voegen de heer J. Leclerc, hoofdadviseur van de Raad.
Diezelfde dag besloot de Commissie, in afwachting van een eventuele reorganisatie van het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer, de heer Almini per 16 september 1969 als hoofdadviseur van de heer Reichling te werk te stellen, ten einde hem bij te staan bij het vervullen van zijn taak als adjunct-directeur-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer.
Van dit besluit werd de heer Almini niet schriftelijk in kennis gesteld; hij werd daarvan mondeling op de hoogte gebracht door een lid van de Commissie en door de adjunct-directeur-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer.
Op 22 oktober 1969 heeft de Raad krachtens artikel 38 van het Statuut de heer Leclerc in het belang van de dienst met ingang van 15 september bij de Commissie gedetacheerd.
Op 14 januari 1970 legde de Commissie haar voornemen vast om de heer Almini in het dienstbelang van zijn ambt te ontheffen, zulks krachtens artikel 50 van het Statuut en de aanvullende voorschriften die op grond van de voormalige EGKS-Statuten mogelijk van toepassing zouden zijn.
Hij werd van dit voornemen op de hoogte gesteld door een mondelinge mededeling van de Directeur-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer alsook door een 20 januari 1970 gedagtekende brief van een lid der Commissie.
Bij brief van 24 januari 1970 heeft hij zijn opmerkingen ingediend.
Op 11 februari 1970 besloot de Commissie hem in het dienstbelang van zijn ambt te ontheffen per 1 maart 1970, daarbij tevens vaststellende dat het niet mogelijk was hem te werk te stellen in een ander tot zijn categorie of rang behorend ambt.
Hij werd in het genot gesteld van vergoeding en pensioen volgens artikel 42 van het voormalig Personeelsstatuut van de EGKS van 28 januari 1956.
Van dit besluit werd hem op 18 februari 1970 kennis gegeven.
Op 28 februari 1970 heeft hij de dienst der Commissie verlaten.

II — Het procesverloop

Overwegende dat de procesvoering na te melden verloop heeft gehad:
Het inleidend verzoekschrift werd op 15 mei 1970 ter griffie ingeschreven.
De schriftelijke procedure heeft het normale verloop gehad.
Het Hof (Tweede Kamer) heeft, gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.
De zaak is namens partijen bepleit ter zitting van 31 maart 1971.
De Advocaat-Generaal heeft ter zitting van 9 juni 1971 zijn conclusie genomen.

III — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* met wijziging van zijn oorspronkelijke vordering ten principale concludeert dat het den Hove behage:

a) primair: het besluit van de Commissie van 11 februari 1970, waarbij hij van zijn ambt is ontheven, nietig te verklaren;

b) — voor zoveel nodig — nietig te verklaren de besluiten van de Commissie van 23 juli 1969, waarbij hij van het directoraat Publikaties als hoofdadviseur is overgeplaatst naar het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer te Luxemburg en de leiding van het Bureau publikaties voorlopig is toevertrouwd aan de heer Reichling, bijgestaan door de heer Leclerc — daartoe van de Raad bij de Commissie gedetacheerd —;

c) subsidiair: te verstaan dat de Commissie aansprakelijk is voor de schade, die aan verzoeker door de te haren laste komende dienstfouten is veroorzaakt en mitsdien de Commissie te veroordelen tot aanvulling van de vergoeding en het pensioen die aan verzoeker krachtens artikel 42 van het voormalig EGKS-Statuut zijn toegekend, in dier voege dat hem tot aan de 65-jarige leeftijd een beroepsinkomen wordt verzekerd gelijk aan het inkomen dat hij zou hebben ontvangen indien hij zijn ambt bij de Gemeenschappen zou hebben behouden, en bovendien tot aan zijn dood de risico's in de zin van de sociale verzekering worden gedekt;

d) de Commissie in de kosten van het geding te veroordelen;

dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage:

a) het beroep niet-ontvankelijk te verklaren, voor zoveel verzocht wordt om nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 23 juli 1969, waarbij de leiding van het Bureau publikaties is toevertrouwd aan de heer Reichling, bijgestaan door de heer Leclerc;

b) in ieder geval het beroep als geheel ongegrond te verwerpen;

c) verzoeker in de kosten te veroordelen;

IV — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

A — De ontvankelijkheid

Verweerster betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot nietigverklaring van het besluit tot ontheffing van 11 februari 1970 niet.
Wel trekt zij de ontvankelijkheid in twijfel van de vordering tot nietigverklaring van het overplaatsingsbesluit van 23 juli 1969: verzoeker was daarvan mondeling volledig op de hoogte gesteld; in zijn hoedanigheid van ambtenaar in de rang A 2 waren hem ook de notulen van de desbetreffende vergadering der Commissie medegedeeld. Wegens deze bijzondere omstandigheden moet het er ondanks het achterwege blijven van een schriftelijke kennisgeving voor worden gehouden dat de beroepstermijn is beginnen te lopen op het ogenblik waarop hij in feite volledig van het besluit kennis heeft gekregen en dus uiterlijk op 15 december 1969 was verstreken. Het beginsel van de rechtszekerheid brengt mede dat de beroepstermijn niet eerst kan gaan lopen op de dag waarop betrokkene ontdekt dat een besluit voor hem bezwarend is.
Verweerster wijst er voorts op, dat verzoeker voor het eerst bij repliek de nietigverklaring vordert van het op diezelfde dag — 23 juli 1969 — door de Commissie genomen besluit de heer Reichling voorlopig te belasten met de leiding van het Bureau voor publikaties en aan hem de heer Leclerc toe te voegen. Deze vordering is om twee redenen niet ontvankelijk: zij is niet in het inleidend verzoekschrift gedaan en evenmin binnen drie maanden na de dag waarop verzoe-

ker van het gewraakte besluit kennis heeft gekregen — het was geplaatst in de „Personeelskoerier" van 28 augustus 1969 —; en wat met name de vordering tot nietigverklaring van de aanwijzing van de heer Reichling betreft, moet ook het feit dat verzoeker geen enkele nietigheidsgrond heeft gesteld, tot niet-ontvankelijkheid leiden.

Verzoeker neemt akte van het feit dat de Commissie de ontvankelijkheid van zijn primaire vordering niet bestrijdt en wijst erop dat hem van het besluit van 23 juli 1969, waarbij hij als hoofdadviseur is overgeplaatst naar het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer geen kennis is gegeven; weliswaar is het hem voorgelezen, doch deze voorlezing kan bedoelde kennisgeving niet vervangen, want tegen een besluit dat men niet kan overleggen kan men ook niet in beroep komen.

In ieder geval kan niet worden beweerd dat verzoeker het beroep te laat heeft ingesteld. Door het litigieus besluit op zichzelf is hij niet ernstig geschaad; eerst in de maand februari 1970, toen hem de weg naar één der nieuwe directoraten werd versperd en hij van zijn ambt is ontheven, werd het besluit van 23 juli 1969 voor hem bezwarend.

B — De hoofdzaak

1. De vordering tot nietigverklaring van het besluit tot ontheffing

Verzoeker betoogt, dat het besluit van de Commissie van 11 februari 1970, waarbij hij „om redenen van dienstbelang" van zijn ambt is ontheven en waarin werd geconstateerd dat hij niet in een tot zijn categorie of rang behorend ander ambt kon worden te werk gesteld, om verschillende redenen moet worden nietigverklaard:

a) Het is niet genomen in het belang van de dienst: verzoeker, die werkzaam was geweest als directeur Publikaties van de EEG, werd vervangen door de heer Leclerc, die zich gedurende zijn gehele loopbaan bij de Raad nimmer met publikatie- en uitgeverijproblemen had bezig gehouden.

b) Door bedoeld besluit is misbruik van bevoegdheid begaan: het is genomen om de heer Leclerc ter wille te zijn, die wegens zijn eigen politieke activiteiten — en die van zijn echtgenote — in een aan het Groothertogdom Luxemburg grenzend Frans departement, er persoonlijk belang bij had van Brussel naar Luxemburg te worden overgeplaatst.

c) De Commissie beweerde dat zij verzoeker niet als directeur van het Bureau voor publikaties kon handhaven, omdat het Directiecomité niet eenparig te zijnen gunste adviseerde, terwijl daarentegen op een tijdstip waarop verzoeker reeds niet meer in dienst was, de A 2-post op het bureau vacant verklaard is — als voor een hoofdadviseur bestemde post waarvoor geen eenparigheid van stemmen is vereist —.

d) De Commissie heeft niet de noodzakelijke diligentie aan den dag gelegd, toen het er om ging te waken voor de met verzoekers loopbaan verband houdende gerechtvaardigde belangen. Sedert juli 1969 is de Commissie ten minste vijf maal in de gelegenheid geweest verzoeker tewerk te stellen op een directeurspost waarvoor hij aan de gestelde eisen voldeed; voor het vervullen van sommige van deze posten kon hij bogen op bij de Gemeenschappen opgedane specifieke en grondige ervaring.

Het blijkt dat de Commissie de A 2-post, die door de aan verzoeker verleende ontheffing vrijkwam, heeft gebruikt om een ambtenaar in de rang A 3 te kunnen bevorderen; zulk een handelwijze is door het Hof reeds gewraakt in zijn arrest van 6 mei 1961 in de zaak 17-68 (Reinarz, Jurisprudentie 1969, blz. 61). Het Hof erkende het belang bij handhaving van de loopbaan in het kader van artikel 4 van verordening nr. 259/68 — waarin aan de Commissie een uitzonderlijk vergaande mate van discretionaire bevoegdheid is toegekend —, door van de administratie een vergelijkend onderzoek te verlangen van de kwalificaties en situaties van ambtenaren wier afvloeiing dan wel handhaving in de dienst moet worden overwogen; voor dit belang bij

handhaving van de loopbaan moet zeer in het bijzonder worden gewaakt bij toepassing van de gewone voorschriften van het Statuut.
Doch in casu heeft de Commissie, stellende dat verzoeker niet in een ander ambt kon worden tewerkgesteld, zich uitsluitend op haar eigen eerdere besluiten van 23 juli 1969 dan wel op onjuiste overwegingen beroepen.
Wat eerstgenoemde besluiten betreft: de Commissie had, wilde zij niet aansprakelijk worden gesteld, op zijn minst moeten aantonen dat zij aan haar vertegenwoordiger in het directiecomité van het Bureau opdracht had gegeven verzoekers sollicitatie te ondersteunen en dat zij had getracht bezwaren van de vertegenwoordigers van sommige instellingen weg te nemen; in ieder geval was er om in de post van hoofdadviseur op het Bureau te kunnen voorzien, geen eenstemmigheid vereist.
De Commissie — die ten deze de beslissingen volledig in eigen hand had — had trouwens, toen het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer in januari 1970 werd gereorganiseerd, verzoeker in zijn rechtspositie kunnen herstellen. Zij heeft echter gemeend dat „voor de taken waarmede de verschillende directoraten van het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer zijn belast" alsook „wegens de veelheid en verscheidenheid der personeelsformaties waaraan leiding gegeven moet worden, bijzondere kwaliteiten nodig zijn" — waarover verzoeker haars inziens niet beschikte —. Dit oordeel is echter niet te goeder trouw gegeven: het wordt met name weersproken door verzoekers vroegere werkzaamheden en het was niet te verenigen met het overplaatsingsbesluit van 23 juli 1969; evenmin had de Commissie zich in die zin uitgesproken op de vergaderingen van de Commissie waar het besluit tot ontheffing ter sprake kwam. In werkelijkheid heeft de Commissie zich laten leiden door overwegingen verband houdende met de geografische spreiding: omdat twee van de drie nieuwe directoraten aan ambtenaren van Italiaanse nationaliteit waren toegewezen, is verzoeker voor benoeming op het derde directoraat niet in aanmerking gebracht.

Verweerster antwoordt in hoofdzaak als volgt:

a) Verzoeker verliest uit het oog, dat het bestreden besluit niets uitstaande heeft met de bezetting van de post van directeur van het Bureau voor publikaties, zodat het gehele — trouwens volkomen subjectieve — betoog betreffende zijn geschiktheid om bedoelde post te vervullen, niet ter zake dienende is.

b) De heer Leclerc is, hoewel momenteel bij de Commissie gedetacheerd, nog steeds hoofdadviseur van de Raad, zijn voorlopige aanwijzing is niet door politieke redenen ingegeven. Trouwens, wanneer een ambtenaar redenen meent te hebben om liever op de ene dan op de andere plaats te worden te werk gesteld, kan zulks geen bewijs opleveren van misbruik van bevoegdheid, zoals door de Commissie zou zijn begaan toen zij besloot verzoeker van zijn ambt te ontheffen.

c) Van „handhaving" van verzoeker op de post van directeur van het Bureau voor publikaties is geen sprake geweest, omdat hij die functie nimmer heeft uitgeoefend; bij zijn sollicitatie naar die post kon trouwens niet de steun van de meerderheid der leden van het directiecomité worden verkregen.

d) Wat betreft de vijf ambten waarin verzoeker — beweerdelijk — achtereenvolgens had kunnen worden te werk gesteld, zij vastgesteld dat verzoeker — te wiens aanzien toen trouwens zelfs nog geen ontheffing werd overwogen — naar de eerste vacature niet heeft gesolliciteerd, terwijl met betrekking tot de vier directeursposten die in het kader van de reorganisatie van het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer werden gecreëerd, met zoveel woorden is vastgesteld dat verzoeker niet de vereiste geschiktheid bezat. In deze omstandigheden heeft de Commissie aanleiding gevonden om redenen van dienstbelang het omstreden ontheffings-

besluit te nemen; van misbruik van bevoegdheid is in het geheel niet gebleken.
Met betrekking tot het feit dat de Commissie de door verzoekers ontheffing vrijgekomen A 2-post heeft gebruikt om een ambtenaar in de rang A 3 naar de rang A 2 te bevorderen, zij vastgesteld dat de omstandigheden waaronder in casu tot ontheffing is overgegaan volledig verschillen van die in de zaak Reinarz: de geografische spreiding heeft hier geen enkele rol gespeeld en de ontheffing was in casu geen gevolg van een vermindering van het aantal ambten. Door de toepassing van artikel 50 van het Statuut afhankelijk te stellen van de voorwaarde dat in de vrijgekomen post niet bij wege van bevordering mag worden voorzien, zou men trouwens in feite aan bedoeld voorschrift een in het Statuut niet voorziene voorwaarde verbinden.
Er bestaat een fundamenteel onderscheid tussen de toepassing van artikel 4 van verordening nr. 259/68 of artikel 41 van het Statuut en die van artikel 50 van het Statuut. De stelling van verzoeker, dat de Commissie verplicht zou zijn geweest tot een vergelijkend onderzoek van zijn eigen geschiktheid en die van eventuele kandidaten voor de vacatures op het Directoraat-generaal Algemeen Beheer, valt niet te rijmen met de aard van een ontheffing krachtens artikel 50. In dit voorschrift wordt aan het bevoegd gezag ten opzichte van ambtenaren in de rangen A 1 en A 2 een discretionaire bevoegdheid toegekend; en ook van de redenen die tot ontheffing leiden behoeft naar buiten toe niet te blijken.
Verzoekers analyse van het bestreden ontheffingsbesluit is al te simpel: dit besluit was in de eerste plaats ingegeven door de omstandigheid dat het ambt waarnaar verzoeker was overgeplaatst om redenen van dienstbelang niet kon worden gehandhaafd, terwijl de reorganisatie van het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer medebracht dat er een nieuwe directeurspost moest worden gecreëerd — en daartoe kon slechts worden overgegaan wanneer verzoekers ambt was opgeheven —.
De omstandigheden waarop verzoeker zich beroept tot staving van zijn bewering dat niet te goeder trouw zou zijn vastgesteld dat hij niet op een ander ambt kon worden te werk gesteld, leveren geen bewijs op van misbruik van bevoegdheid en maken dit zelfs niet waarschijnlijk.

2. Het verzoek om nietigverklaring van het overplaatsingsbesluit

Verzoeker is van mening dat het besluit der Commissie van 23 juli 1969, waarbij hij als hoofdadviseur is overgeplaatst naar het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer, moet worden nietigverklaard, omdat hem in strijd met artikel 25 van het Statuut in het geheel geen kennis is gegeven van de redenen welke tot dat besluit hadden geleid.
Verweerster antwoordt dat een op het dienstbelang berustend overplaatsingsbesluit niet behoeft te worden gemotiveerd.

3. De gevorderde schadevergoeding

Verzoeker stelt dat de Commissie zich heeft schuldig gemaakt aan — en aansprakelijk is te stellen voor — een dienstfout doordien haar vertragingstaktiek verzoeker, wat zijn loopbaan betreft, in een onaanvaardbare situatie heeft gebracht en hem ernstig heeft geschaad op een leeftijd waarop herplaatsing praktisch uitgesloten moet worden geacht.
De materiële schade ware te stellen op het verschil tussen de bedragen welke verzoeker ontvangt en zal ontvangen ingevolge artikel 42 van het voormalig EGKS-Statuut en de bedragen die hij zou ontvangen dan wel zou hebben ontvangen wanneer hij tot de 65-jarige leeftijd in functie was gebleven.
Verzoeker verklaart van het vorderen van een vergoeding wegens immateriële schade af te zien.
Verweerster wijst erop dat het verzoek om schadevergoeding slechts subsidiair wordt gedaan, namelijk voor het geval dat de vordering tot nietigverklaring van het besluit tot ontheffing mocht worden verworpen.

Maar dan is moeilijk in te zien, hoe bedoeld besluit een dienstfout zou kunnen opleveren.
In ieder geval kan ten laste van de Commissie geen enkele dienstfout worden vastgesteld, zodat de gestelde materiële schade haar niet mag worden toegerekend.
Trouwens, de schade welke een ambtenaar geacht wordt te lijden wanneer te zijnen aanzien om redenen van dienstbelang tot ontheffing wordt besloten, wordt vergoed langs de weg van artikel 42 van het voormalig EGKS-Statuut. De door verzoeker ingeroepen schade staat niet vast en komt in ieder geval in de huidige stand van zaken niet voor vergoeding in aanmerking.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het verzoekschrift primair strekt tot nietigverklaring van het besluit verzoeker om redenen van dienstbelang van zijn ambt te ontheffen, dat door de Commissie op 11 februari 1970 krachtens artikel 50 van het Statuut van de ambtenaren is genomen;

2 Overwegende dat verzoeker, die op 14 juni 1954 bij de Hoge Autoriteit van de EGKS in dienst was getreden en bij de EGKS verschillende ambten had bekleed, met ingang van 1 januari 1962 in de rang A 2 is benoemd;

3 dat hij op 28 maart 1968 in het kader van de administratieve herstructurering na de fusie der executieven is te werk gesteld als directeur Publikaties op het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer van de Commissie van de Europese Gemeenschappen;

4 dat de Commissie bij besluit van 23 juli 1969 hem van dit ambt heeft gedechargeerd en hem als hoofdadviseur heeft geplaatst bij de adjunct-directeur-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer te Luxemburg;

5 dat de Commissie in een beslissing van 14 januari 1970 haar voornemen heeft vastgelegd verzoeker ingevolge artikel 50 van het Statuut van de ambtenaren om redenen van dienstbelang van zijn ambt te ontheffen;

6 dat de Commissie in een brief van 20 januari 1970, die een bevestiging inhield van een eerdere mondelinge mededeling, verzoeker van dit voornemen in kennis heeft gesteld en hem heeft verzocht voor 26 januari 1970 zijn standpunt te dien aanzien kenbaar te maken;

7 dat de Commissie, nadat verzoeker bij brief van 24 januari 1970 zijn opmerkingen had ingediend, op 11 februari 1970 heeft besloten hem met ingang van 1 maart 1970 om redenen van dienstbelang van zijn ambt te ontheffen,

met toekenning van de vergoeding en het pensioen die voor dit geval in het Statuut zijn voorzien;

8 Overwegende dat volgens artikel 50 van het Statuut „de ambtenaar die een ambt bekleedt in de rangen A 1 en A 2, ... bij besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag om redenen van dienstbelang van zijn ambt [kan] worden ontheven";

9 dat tegenover de vrijheid welke in artikel 29, lid 2, ten aanzien van benoemingen op dit niveau aan de instellingen is voorbehouden, aan het tot aanstelling bevoegd gezag een ruime mate van discretionaire bevoegdheid is ingeruimd ten aanzien van ontheffing en ontslag van ambtenaren in bedoelde rangen;

10 dat het Statuut geen beperking stelt aan de redenen welke tot een ontheffing krachtens artikel 50 mogen leiden en die zowel kunnen zijn gelegen in de objectieve behoeften van de dienst als in de waardering van de individuele kwaliteiten der ambtenaren, aan bedoelde behoeften getoetst;

11 dat aan de uitoefening van een zo ruim omschreven discretionaire bevoegdheid echter de eis mag worden verbonden, dat de ambtenaar te wiens aanzien zodanige maatregel wordt beoogd, tevoren in de gelegenheid wordt gesteld zijn belangen behoorlijk te verdedigen;

12 Overwegende dat er in zoverre in de eerste plaats op dient te worden gewezen, dat verzoeker, die zich bij zijn overplaatsing van de post van directeur Publikaties naar de post van hoofdadviseur zeer inschikkelijk had betoond en zelfs genoegen had genomen met een niet boven formele kritiek verheven besluit, als gevolg van de brief van de Commissie van 20 januari 1970 plotseling ontheffing van zijn ambt op korte termijn onder ogen had te zien;

13 dat hem in die brief is verzocht zijn opmerkingen in te dienen binnen een termijn welke, de afstand in aanmerking genomen, ten hoogste vier dagen bedroeg;

14 dat verzoeker er in zijn antwoord van 24 januari de Commissie op heeft gewezen, dat hij moeilijk zijn standpunt behoorlijk kon bepalen zonder nader kennis te dragen van de „redenen van openbaar belang" waarop het te zijnen aanzien beoogde besluit berustte en vervolgens heeft betoogd dat voor zijn geval wellicht een gunstige oplossing zou kunnen worden gevonden, indien minder overhaast te werk zou worden gegaan;

15 dat bovendien, anders dan uit de brief van 20 januari 1970 waarvan de inhoud aan objectieve redenen van dienstbelang kon doen denken, uit de notulen van de Commissie-vergadering van 11 februari 1970 blijkt dat het besluit tot ontheffing uiteindelijk berustte op een beoordeling van verzoekers persoonlijke geschiktheid, getoetst aan de eisen waaraan voor bepaalde posten moet worden voldaan;

16 dat hieruit blijkt dat de Commissie, toen zij betrokkene in haar brief van 20 januari 1970 de gelegenheid bood zijn standpunt kenbaar te maken, hem niet in staat heeft gesteld zich uit te spreken over de factoren welke ten slotte kennelijk de doorslag hebben gegeven;

17 Overwegende dat, al deze omstandigheden in aanmerking genomen en met name gezien verzoekers staat van dienst, zijn anciënniteit en zijn leeftijd op het tijdstip van het bestreden besluit, de Commissie met de door haar gevolgde procedure niet de elementaire waarborgen in acht heeft genomen welke bij ontheffing van het ambt volgens artikel 50 van het Statuut aan de ambtenaren moeten worden toegekend;

18 dat het op 11 februari 1970 door de Commissie genomen besluit verzoeker van zijn ambt te ontheffen, derhalve moet worden nietigverklaard;

19 Overwegende dat derhalve niet behoeft te worden ingegaan op de overige door verzoeker opgeworpen grieven en dat ook niet over het subsidiair gevorderde behoeft te worden beslist;

Ten aanzien van de kosten

20 Overwegende dat volgens artikel 69, paragraaf 2, eerste alinea, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

21 dat verweerster in het ongelijk gesteld is, zodat zij in de kosten moet worden verwezen;

Gezien de stukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Statuut van de ambtenaren, met name op de artikelen 29 en 50;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende:

1. **vernietigt het op 11 februari 1970 door de Commissie van de Europese Gemeenschappen genomen besluit verzoeker van zijn ambt te ontheffen;**

2. **verwijst de Commissie in de kosten van het geding.**

Trabucchi Pescatore Kutscher

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op dertig juni negentienhonderdeenenzeventig.

De President van de Tweede Kamer
A. Trabucchi

De Griffier
A. Van Houtte

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL A. DUTHEILLET DE LAMOTHE VAN 9 JUNI 1971[1]

Mijnheer de President,

mijne heren Rechters,

De heer Almini, die in 1954 bij de Hoge Autoriteit van de EGKS in dienst is getreden, was aldaar tot 28 maart 1968 als directeur Personeelszaken werkzaam in de rang A 2.

Na de fusie en de daardoor nodig geworden herstructurering der diensten werd hij op 28 maart 1968 te werk gesteld als directeur Publikaties op het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer van de Commissie.

Terzelfder tijd echter waren de bevoegde autoriteiten — in omstandigheden die tamelijk onoverzichtelijk mogen worden genoemd — doende een Bureau voor publikaties van de Gemeenschappen op te richten overeenkomstig artikel 8 van het — bij het fusieverdrag gevoegde — besluit van de vertegenwoordigers van de regeringen der Lid-Staten.

Dit leidde tot het besluit van 16 januari 1969 houdende instelling van bedoeld „Bureau voor officiële publikaties der Gemeenschappen", wij komen hierop aanstonds terug.

Men bemerkte toen echter, dat voor de personeelsbezetting van dit nieuwe lichaam geen enkele voorziening was getroffen.

Als directeur van het Bureau had men een ambtenaar in de rang A 2 gewenst,

1 — Vertaald uit het Frans.